

Hom negocia en la foscor?

written by Jaume Renyer | 15 d'abril de 2021

Reprenc l'article d'ahir d'Andreu Barnils a *Vilaweb*, ["Silenci"](#), sobre el mètode que han adoptat els grups independentistes parlamentaris amb vista a formar un govern d'aqueix caire a la Generalitat de Catalunya per fer algunes consideracions particulars:

Per negociar entre aliats cal discreció, sentit de la responsabilitat i una actitud oberta i honesta. Una altra cosa és quan hom negocia amb l'enemic. A hores d'ara, ERC, CUP i Junts negocien en silenci, però no sé si de manera oberta i honesta.

[Parteixo del parer col·lectiu expressat per Independentistes d'Esquerres](#) desitjant que el nou govern representés un bloc republicà amb l'alliberament nacional com a objectiu compartit. Però, aqueix desig no és una realitat política efectiva ja que existeixen dues estratègies difícilment compatibles: ERC (i la CUP) aspiren a ser els gestors autonòmics que cerquen un pacte "d'esquerres" amb el PSOE i els Comuns, no una negociació de l'independentisme català amb l'Estat, sinó entre partits, i per tant amb resultats conjunturals que en cap cas poden conduir a la solució del conflicte català basant-se en el dret d'autodeterminació. Junts per Catalunya no comparteix aqueix posicionament, però no està en condicions de concretar –que no és poc– res més que el suport a la internacionalització de la causa nacional catalana mitjançant l'acció del Consell per la República, un pas que ni Esquerra, ni CUP volen assumir. Quina credibilitat té la internacionalització si no està sostinguda per la mobilització a l'interior de Catalunya? Cap.

Trobo a faltar un document estratègic per part de Junts per Catalunya que fixi les seves condicions per integrar-se al govern ERC+CUP, no fer-ho desacredita la seva alternativa. De

moment, no ho ha fet. I Reagrupament s'ha avançat ja a demanar restar fora del Govern autonòmic, una posició que a hores d'ara comparteixo, però cal sostenir-la amb una estratègia viable i creïble, que hauria de començar per sortir del pacte amb el PSC a la Diputació de Barcelona. Però, percebo una foscor estratègica compartida entre tots els actors i, malgrat tot, comparteixo l'anàlisi de Francesc Abad al seu blog Dies de fúria del proppassat 28 de març: [Investidura, nou govern, objectius, pactes, fum i, malgrat tot, elements estratègics irrenunciables!](#)